DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

30 kwietnia Nr. 12 Rok 1934.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą 1 zł 40 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Wyszły z druku Nr. Nr. 33 — 35 Dziennika Ustaw R. P. z roku 1934, zawierające m. in. treść następującą:

Nr. 33, poz. 299—Ustawa z dnia 15 marca 1934 r. w sprawie ratyfikacji umowy między Polską a Niemcami podpisanej w Berlinie dnia 14 lutego 1933 r. o zmianie przepisów wykonawczych. rozdz. X Konwencji między Niemcami a Polską i W. M. Gdańskiem, w sprawie wolności tranzytu między Prusami Wschodniemi a resztą Niemiec z dnia 21 kwietnia 1921 r.

301—Protokół między Rzeczypospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką, podpisany w Warszawie dnia 26 października 1933 r., dotyczący interpretacji art. XX Konwencji handlowej między Polską a Czchosłowacją z dnia 23 kwietnia 1925 r.

32—Oświadczenie rządowe z dnia 27 marca 1934 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokółu między Rzeczypospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką o interpretację art. XX Konwencji handlowej między Polską a Czechosłowacją

Nr. 35, poz. 320—Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach wrazie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz wrazie przeniesienia na inne miejsce służbowe . . .

Wyszły z druku Nr. Nr. 88 — 97 Monitora Polskiego.

147.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 17 kwietnia 1934 r.

o uldze celnej na jabłka świeże.

Na podstawie art. 7 punkt b) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777), w brzmieniu nadanem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 554), zarządza się co następuje:

§ 1.

Przy przywozie poniżej wyszczególnionych towarów pobiera się cło ulgowe, którego wysokość określa się jak następuje:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło ulgowe w zł od 100 kg
53	jabłka świeże we wszelkiego rodzaju opakowaniach od 15 do 80 kg, przywożone od 16 kwietnia do 15 maja włącznie, za pozwoleniem Ministra Skarbu	65.—

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 15 maja 1934 r. włącznie.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Zarzycki.*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) *Nakoniecznikow-Klukowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 20.IV. 1934 r. Nr. 34, poz. 315).

148.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 kwietnia 1934 r.

o instytucjach naukowych i zakładach naukowo badawczych, mających prawo przywozu z zagranicy bez cła środków, preparatów i przyrządów naukowych.

Na zasadzie § 10 punktu IV ust. 1 lit. c) oraz 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 4 października 1933 r. o postępowaniu celnem (Dz. U. R. P. Nr. 77 poz. 552), podaje się do wiadomości, że do korzystania ze zwolnienia od cła przy przywozie z zagranicy do celów naukowych — środków, preparatów i przyrządów naukowych i to na podstawie własnych zaświadczeń są upoważnione następujące instytucje naukowe i zakłady naukowo-badawcze.

Akademja Nauk Technicznych w Warszawie,

Chemiczny Instytut Badawczy w Warszawie'

Instytut Biologji Doświadczalnej im. M. Nenckiego w Warszawie,

Instytut Ekspertyz Sądowych w Warszawie,

Instytut Fizyczny Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w Warszawie,

Instytu Filmowy przy Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w Warszawie,

Instytut Nauk Antropologicznych w Warszawie,

Instytut Naukowo - Badawczy Europy Wschodniej w Wilnie,

Instytut Radjotechniczny w Warszawie,

Instytut Radowy im. Marji Skłodowskie-Curie w Warszawie,

Kasa im. Mianowskiego w Warszawie,

Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w Warszawie,

Muzeum Przemysłu i Techniki przy Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w Warszawie,

Polska Akademja Umiejętności w Krakowie,

Państwowy Instytut Meteorologiczny w Warszawie,

„Pionier" Spółka Akcyjna dla poszukiwania i wydobywania minerałów bitumicznych,

Państwowy Instytut Telekomunikacyjny przy Ministerstwie Poczt i Telegrafów,

Państwowy Zakład Higjeny i jego Oddziały,

Państwowe Zakłady Badania Żywności i przedmiotów użytku i ich Oddziały,

Państwowy Instytut Naukowy Gospodarstwa Wiejskiego i jego Oddziały,

Państwowy Instytut Geologiczny w Warszawie,

Państwowa Rada Ochrony Przyrody w Krakowie,

Państwowe Zbiory Sztuki w Warszawie,

Polski Instytut Wełnoznawczy,

Stowarzyszenie Elektryków Polskich w w Warszawie,

Towarzystwo Naukowe Warszawskie,

Towarzystwo Naukowe we Lwowie,

Towarzystwo Przyjaciół Nauk w Wilnie,

Towarzystwo Przyjaciół Nauk w Poznaniu,

Towarzystwo Przyrodników im. Kopernika we Lwowie,

Wileński Komitet do zwalczania raka,

Zakład Doświadczalny Lasów Państwowych w Warszawie,

Zakład Badania Drzew i Lasu Zakładów Kurnickich w Kurniku,

Dermatologisches Institut des Städtischen Krankenhauses in Danzig w Gdańsku,

Hauptstelle für Warenuntersuchung des Landeszollamts Danzig przy Dyrekcji Ceł w Gdańsku,

Laboratorien des Städtischen Schlacht — und Viehhofs w Gdańsku,

Landwirtschaftliches Institut der Technischen Hochschule wraz z pododziałami w Gdańsku,

Pathologisches Institut des Städtischen Krankenhauses in Danzig w Gdańsku,

Röntgeninstitut des Städtischen Krankenhauses in Danzig w Gdańsku,

Staatliches hygienisches Institut der Freien Stadt Danzig w Gdańsku,

Staatliches chemisches Untersuchungsamt der Freien Stadt Danzig w Gdańsku,

Staatliche Frauenklinik als Hebammenlehranstalt w Gdańsku,

Staatliches Obserwatorium w Gdańsku,

Wissenschaftliche Laboratorien der klinischen Abteilungen des Städtischen Krankenhauses zu Danzig w Gdańsku,

Jednocześnie z ogłoszeniem niniejszego obwieszczenia uchyla się obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 28 maja 1932 r. ((Monitor Polski Nr. 131, poz. 162) wraz ze wszystkiemi uzupełnieniami.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Monitor Polski z dn. 24.IV. 1934 r. Nr. 94, poz. 134).

149.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 kwietnia 1934 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 932) ustalam na miesiąc maj 1934 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Monitor Polski z dn. 30 kwietnia 1934 r. Nr. 99, poz. 140).

150.

PRZEPISY

rachunkowo - kasowe dla Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń, wydane przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli, na podstawie art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 X 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 643) o kosztach nadzoru nad zakładami ubezpieczeń.

§ 1.

Obroty pieniężne, wynikające z działalności Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń dokonywane są jedynie za pośrednictwem Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu, w której Państwowy Urząd Kotroli Ubezpieczeń posiada odrębny rachunek bieżący pod nazwą „Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń".

§ 2.

Wszelkie sumy wpływające na rzecz Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń wnoszone są przez płatników na konto czekowe Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu w Pocztowej Kasie Oszczędności Nr. 30.400.

Bezpośrednio Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń żadnych wpływów nie przyjmuje.

Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń dokonuje wszelkich wypłat, przekazów i przelewów wystawiając z rachunku bieżącego odpowiednie czeki, które składają się z grzbietu, zlecenia wypłaty i czeku. Zlecenia wypłat opatruje się pieczęcią i dwoma podpisami, a mianowicie:

1. Dyrektora
2. Zastępcy dyrektora
lub 3. upoważnionego Naczelnika Wydziału

} którzy składają pierwszy podpis

4. Naczelnika Wydziału
5. zastępcy Naczelnika Wydziału lub
6. upoważnionego urzędnika
} którzy składają drugi podpis

to znaczy, iż mogą podpisywać: osoba wymieniona pod 1 z osobą wymienioną pod 4, 5, 6 lub 2; osoba wymieniona pod 2 z osobą wymienioną pod 4, 5 lub 6; osoba wymieniona pod 3 z osobą wymienioną pod 5 lub 6.

Czeki podpisuje jedna z wyszczególnionych powyżej osób pod 1 do 6.

§ 3.

O sumach wpływających na rzecz Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń, a także o wypłatach dokonanych z polecenia tego Urzędu — Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu powiadamia Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń zgodnie z odnośnemi postanowieniami przepisów o rachunkach bieżących.

Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń ustala na podstawie otrzymywanych dowodów przychodowych oraz wystawionych czeków stan rachunku bieżącego w księdze „Dziennik-Główna".

§ 4.

Na rachunek bieżący Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń w Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu wpływają należności wynikające z artykułu 1, 2 i 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27/X 1933 r. (Dz. U .R. P. Nr. 85, poz. 643) i inne wpływy (jak naprzykład zwrot za umundurowanie, ze sprzedaży wydawnictw, kary, odsetki za zwłokę, sumy przechodnie i t. p.).

Z rachunku bieżącego w Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń dokonywuje wypłat uzasadnionych art. 3 i 5 rozporządzenia z dnia 27/X. 1933 r .oraz innych wypłat.

Ponadto z tego rachunku Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń przelewa w dwuch ratach na dochód Ministerstwa Skarbu ustaloną każdorocznie przez Ministra Skarbu wpłatę, a mianowicie: pierwszą najpóźniej do 30 czerwca i drugą najpóźniej do dnia 31 grudnia każdego roku.

§ 5.

Książkowość Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń prowadzi według zasad rachunkowości podwójnej systemem amerykańskim.

§ 6.

Do prowadzenia rachunkowości o której mowa w § 5 służą następujące księgi: 1) Dziennik-Główna i 2) pomocnicze — do rachunków otwartych w Dzienniku-Głównej, a mianowicie: Zakładów Ubezpieczeń, Dłużników i Wierzycieli, Wydatków, Innych dochodów i Sum przechodnich z podziałem na konta osobowe lub paragrafy według których został zatwierdzony przez Ministra Skarbu preliminarz wydatków i dochodów Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń. Pozatem Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń prowadzi karty likwidacyjne płac urzędników i funkcjonarjuszów niższych.

§ 7.

Księgi powinny być oprawione i ponumerowane. Księga Dziennik-Główna powinna być ponadto parafowana przez Dyrektora Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń przed rozpoczęciem księgowań.

Księgi pomocnicze mogą być zastąpione kartotekami, według wzorów zatwierdzonych w przepisanym trybie.

§ 8.

W księgach rachunkowych nie wolno zostawiać próżnych a nieskasowanych odstępów, nie wolno przez przekreślanie, podskrobywanie lub też w jakikolwiek inny sposób pierwotny zapis czynić nieczytelnym, nie wolno też pisać między wierszami. Wszelkie poprawki należy czynić czerwonym atramentem i zaopatrzyć obok notatką „popr." i podpisem właściwego urzędnika oraz datą. Omyłki zauważone w księgach rachunkowych należy prostować jedynie za pomocą przeksięgowania (storna).

§ 9.

Księgi rachunkowe należy przechowywać w miejscach odpowiednio zabezpieczonych od zniszczenia. Księgę Dziennik-Główną zaś oraz dokumenty należy nadto przechowywać z dnia na dzień pod zamknięciem. Czeki należy przechowywać w kasetce ogniotrwałej.

§ 10.

Wszelkie księgi, akta i dokumenty należy przechowywać w urzędzie conajmniej w ciągu 10 lat do czasu przekazania ich do archiwum głównego lub miejscowego w myśl § 3 uchwały Rady Ministrów z dnia 21/XII. 1931 r. o przechowywaniu akt w urzędach administracji publicznej (Monitor Polski Nr. 2 z dnia 4/I. 1932 r.).

§ 11.

Podstawą do księgowania we wszystkich księgach służą sprawdzone dowody rachunkowe, odpowiadające wymaganiom ogólnych przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów, a mianowicie: 1) dla wpłat — dowody przychodowe, 2) dla wpłat zaliczek urzędnikom, dostawcom i t. p.—zatwierdzone wnioski, 3) dla wydatków na pobory, koszty podróży i djety, zakup inwentarza, druków, materjałów pisarskich i t. d. — listy płacy, rachunki, rozrachunki i t. p.

Na dowodach rachunkowych oraz w księgach pomocniczych zaznacza się numery pozycyj księgi Dziennik-Główna.

Zapisy do księgi Dziennik - Główna wciąga się codziennie z zaznaczeniem pozycji, daty, treści, sumy i rachunków przeciwstawnych.

Do ksiąg pomocniczych wciąga się zapisy również codziennie, notując szczegółowo treść na podstawie dowodów.

Księgi pomocnicze uzgadnia się z rachunkami Dziennik - Głównej conajmniej raz na miesiąc.

Do ksiąg pomocniczych prowadzi się skorowidze, umożliwiające szybkie odnalezienie potrzebnego konta.

Dowody rachunkowe układa się i zszywa w teczkach w kolejności pozycyj dziennika względnie z podziałem na rodzaje dowodów. Na początku teczki umieszcza się spis dowodów (wzór Nr. 3). Liczbą porządkową pozycyj dziennika numeruje się wszystkie dowody odnośnej pozycji dziennikowej.

§ 12.

Księga Dziennik-Główna powinna obejmować jeden okres obrachunkowy, odpowiadający okresowi budżetowemu Państwa, pozostałe księgi powinny być zamykane rok rocznie, jednakże mogą służyć dla zapisów kilku lat.

§ 13.

Księga Dziennik - Główna (wzór Nr. 1) zawiera następujące rachunki: 1) Bieżący w Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu, 2) Wydatków, 3) Należności od Zakładów Ubezpieczeń, 4) Zakładów Ubezpieczeń, 5) Dłużników i Wierzycieli, 6) Innych dochodów, 7) Sum przechodnich i inne w miarę potrzeby.

§ 14.

1. Na rachunku bieżącym w Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu po stronie W-n księguje się wpłaty, a po stronie M-a wypłaty — dotyczące działalności Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń.

2. Na rachunku Wydatków księguje się po stronie W-n sumy dokonanych wydatków Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń, a po stronie M-a w końcu roku ogólną sumę wpływów przeniesionych z rachunku innych dochodów i saldo tegoż rachunku Wydatków, które przenosi się na rachunek Należności.

3. Rachunek Należności od Zakładów Ubezpieczeń służy do księgowania na nim w ciągu roku budżetowego po stronie M-a sum wyznaczonych na podstawie art. 1 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27/X. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 643) do wpłacenia przez poszczególne Zakłady, a po stronie W-n do zamknięcia rachunku Wydatków z chwilą zakończenia danego roku budżetowego ogólną sumą dokonanych wydatków oraz do zaksięgowania sumy ewentualnej nadwyżki, którą należy w końcu okresu budżetowego przelać na dochód budżetu Ministerstwa Skarbu.

4. Na rachunku Zakładów Ubezpieczeń po stronie W-n księguje się należności, wynikające z art. 1 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27/X. 1933 r. a po stronie M-a uiszczone zaliczki lub wpłaty należności.

5. Na rachunku Dłużników i Wierzycieli przeprowadza się obroty zaliczkobiorców n. p. na wydatki gospodarcze, rozjazdy służbowe, zadatki udzielane firmom i t. p. oraz wierzycieli np. za złożone rachunki, które nie zostały odrazu pokryte, należności za komorne, telefony i t. p.

6. Na rachunku Innych dochodów księguje się po stronie M-a zatwierdzane każdorocznie przez Ministra Skarbu wpływy (za wyjątkiem wpływów wynikających z art. 1 Rozporządzenia Prezydenta Reczypospolitej z dnia 27/X. 1933 r.) odsetki za zwłokę, kary wyznaczane przez Ministra Skarbu (Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń), a po stronie W-n w końcu każdego roku budżetowego księguje się ogólną sumę tych wpływów, przy jednoczesnem zapisaniu jej po stronie M-a rachunku Wydatków, przez co na tym ostatnim rachunku otrzymuje się w końcu roku sumę netto wydatków, która służy za podstawę do określenia przez Ministra Skarbu wysokości opłat na pokrycie wydatków związanych z nadzorem nad Zakładami Ubezpieczeń (art. 1 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27/X. 1933 r.).

7. Przez Rachunek Sum Przechodnich po stronie W-n i M-a zapisuje się wpłaty lub wypłaty, wynikające: z art. 5 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27/X. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 643), wszelkie potrącenia z poborów urzędnikom (na fundusz pracy, podatek dochodowy, z tytułu spłaty zaliczek i t. p.), wpłaty dokonywane przez Ministerstwo Skarbu z tytułu nadpłat uskuteczniających w latach ubiegłych przez niektóre Towarzystwa Ubezpieczeń, sumy do wyjaśnienia i t. p.

§ 15.

Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń prowadzi następujące księgi pomocnicze:

1. Księgę Wydatków;
2. Zakładów Ubezpieczeń;
3. Dłużników i Wierzycieli;
4. Innych Dochodów;
5. Sum przechodnich;
6. Karty Likwidacyjne.

§ 16.

W księdze pomocniczej do rachunku Wydatków otwiera się oddzielne konta dla każdego tytułu wydatków (§ 17 p. 2).

W księdze Zakładów Ubezpieczeń otwiera się tyle kont, ile Zakładów podlega kontroli Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń.

W księdze Dłużników i Wierzycieli otwiera się konta w miarę potrzeby.

W księdze Innych dochodów otwiera się oddzielne konta dla każdego tytułu dochodów (§ 17 p. 6).

W księdze Sum przechodnich otwiera się oddzielne konta w miarę potrzeby.

Karty likwidacyjne prowadzi się według wzoru przewidzianego dla Władz i Urzędów państwowych.

Księgi pomocnicze dla: Wydatków, Zakładów Ubezpieczeń, Dłużników i Wierzycieli, In-

nych Dochodów oraz Sum przechodnich — prowadzi się dwustronnie (W-n i M-a) na zwykłym papierze buchalteryjnym.

§ 17.

W księgach pomocniczych:

Rachunek 2. Wydatków — dzieli się na niżej wyszczególnione paragrafy i pozycje, ściśle odpowiadające podziałowi wydatków Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń, zatwierdzanych corocznie przez Ministra Skarbu:

§ 1 Płace
  a) urzędnicy
  b) funkcjonarjusze niżsi;

§ 2 Różne wydatki osobowe
  a) wynagrodzenie za godziny nadliczbowe pracy i zapomogi,
  b) umundurowanie,
  c) opłaty ubezpieczeniowe;

§ 3 Podróże służbowe i przeniesienia;

§ 5 Pomieszczenie
  a) wydatki niezryczałtowane,
  b) wydatki zryczałtowane;

§ 6 Wydatki biurowe
  a) wydatki niezryczałtowane,
  b) wydatki zryczałtowane;

§ 7 Wydawnictwa

§ 8 Inne Wydatki

§ 9 Państwowa Rada Ubezpieczeniowa

§ 10 Koszty kontroli bezpośredniej Zakładów Ubezpieczeń

§ 11 Przelew z tytułu podatku dochodowego

§ 12 Przelew z tytułu opłaty emerytalnej

§ 13 Przelew na fundusz pracy

§ 15 Wpłata z tytułu udziału w kosztach ogólnych Ministerstwa Skarbu oraz z tytułu zwrotu wydatków ponoszonych na Urząd z innych części budżetu jak np. na emerytury, opłaty pocztowe, kolejowe i t. p.

Rachunek 6. Innych dochodów dzieli się na:

§ 2 Częściowy zwrot kosztów umundurowania;

§ 5 Inne wpływy;

§ 7 Wydawnictwa.

§ 18.

Celem uniknięcia przy księgowaniu przytaczania pełnych tytułów rachunków, o których mowa powyżej w §§ 13 i 17 ustala się następujące skróty — znaki, przyczem te ostatnie wyrażone w liczbach całych wskazują numery rachunków, znaki zaś w formie ułamka: w liczniku — numery rachunków, w mianowniku numery pozycyj, a z dodaniem litery i podpozycji, a mianowicie:

1 — oznacza r/k bieżący w Centralnej Księgowości Min. Skarbu.

2 — oznacza r/k wydatków

2/1-a oznacza r/k płac urzędniczych

2/1-b oznacza r/k płac funkcjonarjuszy niższych

2/2-a oznacza r/k różnych wydatków osobowych: wynagrodzenie za godziny nadliczbowe pracy i zapomogi

2/2-b oznacza r/k różnych wydatków osobowych: umundurowanie

2/2c oznacza r/k różnych wydatków osobowych: opłaty ubezpieczeniowe

2/3 oznacza r/k wydatków na podróże służbowe i przeniesienia;

2/5-a oznacza r/k wydatków na pomieszczenie, niezryczałtowanych

2/5-b oznacza r/k wydatków na pomieszczenie zryczałtowanych

2/6-a oznacza r/k wydatków biurowych niezryczałtowanych

2/6-b oznacza r/k wydatków — wydatki biurowe wydatki zryczałtowane

2/7 oznacza r/k wydatków na wydawnictwa

2/8 oznacza r/k innych wydatków

2/9 oznacza r/k wydatków Państwowej Rady Ubezpieczeniowej

2/10 oznacza r/k wydatków na koszty kontroli bezpośredniej zakładów ubezpieczeń

2/11 oznacza r/k wydatków z tytułu podatku dochodowego

2/12 oznacza r/k wydatków z tytułu opłaty emerytalnej

2/13 oznacza r/k wydatków na Fundusz Pracy

2/15 oznacza r/k wydatków z tytułu udziału w kosztach ogólnych Ministerstwa Skarbu oraz z tytułu zwrotu wydatków ponoszonych na Urząd z innych części budżetu jak np. na emerytury, opłaty pocztowe i kolejowe i t. p.

3 — oznacza r/k należności od Zakładów Ubezpieczeń

4 — oznacza r/k Zakładów Ubezpieczeń

5 — oznacza r/k Dłużników i Wierzycieli

6/2 — oznacza r/k innych dochodów: częściowy zwrot umundurowania

6/5 — oznacza r/k innych dochodów (inne wpływy)

6/7 — oznacza r/k innych dochodów z wydawnictwa

7 — oznacza r/k Sum przechodnich.

§ 19.

Storna księguje się odwrotnie, jak pierwotny zapis został dokonany: zwroty zaś wydatków lub wpływów — na dobro lub ciężar tego rachunku, na którym odnośne wydatki lub wpływy były poprzednio zapisane oraz na ciężar lub dobro rachunku, z którego zostały pierwotnie uskutecznione.

§ 20.

Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń przesyła sprawozdania kwartalne, dotyczące kosztów nadzoru nad zakładami ubezpieczeń

do dnia 20 miesiąca następnego po okresie sprawozdawczym Najwyższej Izbie Kontroli.

Zamknięcia roczne przesyła Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń do Departamentu Budżetowego Ministerstwa Skarbu w 3-ch egzemplarzach i Najwyższej Izbie Kontroli nie później jak w 3½ miesiąca po zakończeniu roku budżetowego.

Jako sprawozdanie kwartalne i roczne służy zestawienie obrotów (wzór Nr. 2).

Sprawozdania miesięczne i roczne z obrotów na rachunku bieżącym w Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu sporządza się według wzorów Nr. 18 do § 78 i Nr. Nr. 19 i 24 do § 79 Przepisów rachunkowo - kasowych dla Władz i Urzędów państwowych (Dz. U. M. S. Nr. 45 z dnia 10/XII. 1921 r.).

§ 21.

Spis wzorów:

1. Księga Dziennik-Główna.
2. Zestawienie obrotów.
3. Spis dowodów.

§ 22.

Przepisy niniejsze obowiązują od 1 kwietnia 1934 r.

Wzór Nr 1 dotyczący rachunkowości wydatków związanych z wykonywaniem nadzoru nad Zakładami ubezpieczeń przez Ministerstwo Skarbu (Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń).

D Z I E N N I K — G Ł Ó W N A

Numer pozycji	Data	TREŚĆ	Suma		Rachunek: Czekowy w P.K.O.				Wydatków				Należności od Zakładów				Zakładów Ubezp.				Dłużników i wierzycieli				Innych dochodów				Sum Przechodnich			
					W-n		Ma		W-n		Ma		W-n		Ma		W-n		Ma		W-n		Ma		W-n		Ma		W-n		Ma	
			Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr

Wzór Nr 2, dotyczący rachunkowości wydatków, związanych z wykonaniem nadzoru nad Zakładami Ubezpieczeń przez Ministerstwo Skarbu (Pastwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń).

Zestawienie obrotów

Nr. r/ku Dz-Głów.	Tytuł rachunku	Obroty												Salda na dzień ostatniego okresu sprawozdawczego			
		do okresu sprawozd.				w okresie sprawozd.				razem							
		W-n		M-a		W-n		M-a		W-n		M-a		W-n		M-a	
		Zł	gr	Zł	r	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr

Wzór Nr 3, dotyczący rachunkowości wydatków, związanych z wykonywaniem nadzoru nad zakładami ubezpieczeń przez Ministerstwo Skarbu (Państwowy Urząd Konttroli Ubezpieczeń.)

Spis dowodów

Liczba pozycji Dzien. Głów.	Wyszczególnienie (rodzaj dowodu)	Suma		Ilość dowodów	Uwagi
		Zł	gr		

151.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 kwietnia 1934 r.

D. VI. 5406/1/34

w sprawie książeczek z przepustkami granicznemi.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł i Urzędów Celnych

W uzupełnieniu okólnika z dnia 28 lipca 1930 r. L. D. IV. 6316/4/30 (Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 23 poz. 434) poleca się uznawać również i książeczki z przepustkami granicznemi, wystawione przez Royal Automobile Club of South Africa, Cape Town, za które Automobilklub Polski przyjmuje całkowitą odpowiedzialność wobec Skarbu Państwa.

Za Kierownika Departamentu:
(—) *Danielewicz*
Naczelnik Wydziału.

152.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 kwietnia 1934 r.

D. IV. 9407/1/34

w sprawie dodatkowego spisu zagranicznych Klubów Automobilowych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł oraz Urzędów Celnych.

W uzupełnieniu okólnika L. D. IV 2930/1/31 z dnia 28 sierpnia 1931 r. (Dz. Urzęd. Min. Skarbu 25 poz. 369), Ministerstwo Skarbu podaje poniżej dodatkowy spis zagranicznych Klubów Automobilowych, które przystąpiły do Związku Międzynarodowego Turystyki (Alliance Internationale de Tourisme):

1. Automobil Club and Touring Association of Palestine.
2. Centro Portuguez de Tourismo Automovel Club de Portugal a Lisbonne.
3. The Automobile Association of Rhodesia a Salisbury.
4. Touring et Automobil Club Royal d'Albanie.
5. Touring et Automobil Club de Turquie à Stamboul.
6. W związku z powyższem poleca się uznawać książeczki z przepustkami granicznemi, wystawiane przez wyżej wymienione Kluby.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że Allgemeiner Deutscher Automobil-Club e. V. München przyjął nazwę: Der Deutsche Automobil-Club e. V. München (D. D. AC.).

Za Kierownika Departamentu:
(—) *Danielewicz*
Naczelnik Wydziału.

153.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 kwietnia 1934

L. D. V. 13377/4/34

w sprawie ulg w podatku przemysłowym dla właścicieli gospodarstw leśnych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Ministerstawo Skarbu na podstawie art. 94 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R.P. Nr. 17 z r. 1932 poz. 110) zwalnia od podatku przemysłowego, poczynając od dnia 1 stycznia 1933 r., właścicieli gospodarstw leśnych, którzy poza obrębem własnych gruntów utrzymują czasowo składy (place), służące wyłącznie dla celów przeładowania produktów własnego gospodarstwa leśnego i kasowane bezpośrednio po ukończeniu tego przeładowania.

Wspomniana ulga udzielana będzie na indywidualne podania płatników.

O powyższem należy powiadomić podległe Urzędy Skarbowe.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

154.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 kwietnia 1934 r.

L. D. V. 9934/4/34

w sprawie scalonego podatku przemysłowego od cementu.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

W związku z wątpliwościami w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od cementu, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że zgo-

dnie z przepisami § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 cezrwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 531) scalony podatek od cementu obejmuje również obroty z komisowej sprzedaży cementu, wobec czego przedsiębiorstwa handlowe nie opłacają oddzielnie podatku przemysłowego od obrotów, uzyskanych w formie prowizji przy komisowej sprzedaży cementu w stanie nieprzerobionym w okresie począwszy od dnia 1 lipca 1932 r.

O powyższem należy zawiadomić podległe Urzędy Skarbowe.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

155.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 kwietnia 1934 r.

L. D. V. 423/4/34

w sprawie ulg dla przedsiębiorstw rzemieślniczych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

W związku z wątpliwościami, nasuwającemi się władzom skarbowym przy stosowaniu ulg dla pracowni rzemieślniczych, przewidzianych w ustawie o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 17 z r. 1932, poz. 110), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

I.

Posiadanie karty rzemieślniczej przez właściciela pracowni rzemieślniczej jest decydującym warunkiem stosowania ulgowych stawek podatku przemysłowego od obrotu, przewidzianych dla pracowni rzemieślniczych, oraz ulg z art. 8 p. 5 ustawy, o ile odnoszą się one do pracowni (zajęć) rzemieślniczych. Inne momenty (jak np. prowadzenie pracowni przy pomocy silników mechanicznych i t. p.) są przy stosowaniu wspomnianych ulg bez znaczenia. Ulgi należy stosować tak długo, dopóki na skutek orzeczenia wojewódzkiej władzy przemysłowej, powziętego w trybie art. 143 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 53 z r. 1927, poz. 468) dane przedsiębiorstwo (pracownia, warsztat) rzemieślnicze nie zostanie uznane za przemysł fabryczny.

II.

Stawki podatkowe, przewidziane dla pracowni rzemieślniczych mają zastosowanie również dla pracowni, których właścicielami są osoby prawne (sp. akcyjne, sp. z ogr. odp. i t. p.), posiadające karty rzemieślnicze, bowiem w myśl zasadniczych postanowień prawa przemysłowego (art. 3 ust. pierwszy i art. 5 ust. drugi) osoby prawne nie są wykluczone od prawa prowadzenia przemysłu rzemieślniczego, o ile mają zastępcę, posiadającego ustawowe warunki do samoistnego prowadzenia przemysłu rzemieślniczego.

Zwraca się uwagę, że karty rzemieślnicze dla osób prawnych wydaje się osobie prawnej (na jej imię), a nie na imię jej zastępców w prowadzeniu przemysłu oraz, że zastępca jest zawsze wymieniony na karcie rzemieślniczej, wydanej na imię osoby prawnej.

W odniesieniu do pracowni, będących własnością spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, nieposiadających kart rzemieślniczych, wydanych na imię spółki, o ile wszyscy udziałowcy spółki wykażą się posiadaniem kart rzemieślniczych, Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 94 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 17 z r. 1932, poz. 110) poleca stosować stawki podatkowe, przewidziane dla pracowni rzemieślniczych.

III.

W wypadkach ubiegania się o kartę rzemieślniczą przez kilka osób (fizycznych), będących współwłaścicielami pracowni rzemieślniczej oraz posiadających przepisany dowód uzdolnienia rzemieślniczego, władze przemysłowe wydają kartę rzemieślniczą każdemu z tych współwłaścicieli zosobna.

Z powyższego wynika, że zasadniczo wszyscy współwłaściciele pracowni rzemieślniczej, będącej spółką firmową (jawną), winni być zaopatrzeni w karty rzemieślnicze.

Wzwiązku z tem ulgi przewidziane dla pracowni rzemieślniczych mogą być stosowane jedynie w odniesieniu do tych spółek firmowych (jawnych), których wszyscy współwłaściciele wykażą się posiadaniem karty rzemieślniczej.

W przeciwnym wypadku odnośne pracownie podlegają stawkom podatkowym, przewidzianym dla przedsiębiorstw przemysłowych (nierzemieślniczych).

IV.

Stawki podatkowe przewidziane dla pracowni rzemieślniczych, względnie ulgi z art. 8 p. 5 ustawy należy stosować od ujawnionej na karcie rzemieślniczej daty zgłoszenia, wykonywania rzemiosła, a nie od daty wydania (wystawienia) karty.

V.

O ile w ciągu okresu podatkowego miało miejsce przejście pracowni rzemieślniczej od osoby, posiadającej kartę rzemieślniczą, na rzecz osoby, karty tej nieposiadającej, wówczas ulgi przewidizane dla pracowni rzemieślniczych, należy stosować jedynie za okres, w którym pracownia była prowadzona przez osobę, posiadającą kartę rzemieślniczą.

VI.

Izby Skarbowe (Urząd Wojewódzki Śląski) przedstawią Ministerstwu Skarbu w terminie do dni 30 od daty otrzymania niniejszego okólnika wykaz przedsiębiorstw, co do których nasunęły się wnioski, iż posiadane przez ich właścicieli karty rzemieślnicze wydane zostały niewłaściwie.

Przy omawianiu poszczególnych przedsiębiorstw należy szczegółowo przytoczyć wszystkie te momenty, które uzasadniają niewłaściwość wydania karty (w szczególności chodzi o wypadki, gdy przedsiębiorstwa rzemieślnicze mają charakter przemysłu fabrycznego).

Również w przyszłości należy analogiczne sprawy przedstawiać Ministerstwu Skarbu, z tem jednak, że do czasu otrzymania dalszych zarządzeń, odnośne przedsiębiorstwa winny być traktowane, jako rzemieślnicze.

VII.

O powyższych zarządzeniach należy niezwłocznie powiadomić podległe urzędy skarbowe.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

156.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

L. D. V. 42712/2/33

z dnia 11 kwietnia 1934 r.

w sprawie wykazów potrąceń podatku dochodowego od uposażeń w monopolach państwowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Celem uproszczenia administracji w monopolach państwowych Ministerstwo Skarbu zwalnia dyrekcje oraz zakłady Polskiego Monopolu Tytoniowego, Państwowego Monopolu Spirytusowego oraz Polskiego Monopolu Solnego od obowiązku przedkładania władzom podatkowym szczegółowych wykazów potrąceń podatku dochodowego od uposażeń względnie odpisów list płac po myśli art. 112 ustawy o podatku dochodowym. Kontrolę prawidłowości potrąceń podatku dochodowego według Działu II ustawy o podatku dochodowym w razie potrzeby należy przeprowadzać przez urzędników delegowanych w tym celu ze strony władz podatkowych. Zwraca się przytem uwagę, że prawidłowość potrąceń podatku dochodowego od uposażeń w monopolach państwowych jest kontrolowana przez Komisję Rewizyjną z ramienia Pana Ministra Skarbu. Monopole państwowe są obowiązane przy wpłacie podatku dochodowego od uposażeń dołączać sumaryczne zestawienie wypłaconych kwot oraz potrąconego podatku dochodowego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

157.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

L. D. V. 12554/2/34

z dnia 17 kwietnia 1934 r.

w sprawie stosowania ulg z art. 27 ustawy o podatku dochodowym w stosunku do dochodów oraz spadków wakujących.

Do

Najwyższej Izby Kontroli
w m.

Na pismo z dnia 28 marca 1934 r. L. 3304/879 D. I. w sprawie stosowania przez Urząd Skarbowy w Nowym Sączu zniżek z art. 27 ustawy o podatku dochodowym mimo niezłożenia przez płatników zeznań o dochodzie oraz zastosowania tej zniżki wobec spadków wakujących (nieobjętych), Ministerstwo Skarbu oznajmia co następuje:

1) Ulga z art. 27 ustawy o państwowym podatku dochodowym jest ulgą, która przysługuje płatnikom podatku dochodowego z samej ustawy. Ustawa o państwowym podatku dochodowym nieuzależnia przyznania ulgi od tego czy płatnik żąda jej przyznania. W myśl art. 52 ustęp ostatni ustawy o państwowym podatku dochodowym płatnik ma prawo przytoczyć w zeznaniu wszystkie okoliczności, które uzasadniają zniżkę stawki podatkowej z art. 27 ustawy. Władze wymiarowe są obowiązane do ścisłego przestrzegania przy wymiarze podatku dochodowego obowiązujących przepisów ustawy nawet wtedy, jeżeli one idą na korzyść płatnika.

Przy tego rodzaju stanie prawnym, w razie niezłożenia przez płatnika zeznania o dochodzie, władza wymiarowa jest obowiązana przyznać płatnikowi ulgę z art. 27 ustawy o podatku dochodowym, o ile posiada dane uzasadniające ustawowe przyznanie tej ulgi. O ile tych danych nie posiada, nie ma ona obowiązku zbierania ich z urzędu. W razie nie złożenia zeznania przez płatnika i nieposiadania przez władzę wymiarową danych z urzędu uzasadniających prawo do ulgi, władza winna przyznać płatnikowi ulgę z art. 27 ustawy, o ile płatnik, bądź w postępowaniu wymiarowem, bądź też w postępowaniu odwoławczem, przedłoży dowody uzasadniające prawo do ulgi.

W postępowaniu bowiem odwoławczem, płatnik mimo zaoczności (niezłożenia zeznania) ma prawo podnosić zarzuty natury prawnej, a takim właśnie zarzutem natury prawnej, będzie zarzut nieprzyznania ulgi, która przysługuje płatnikom z samej ustawy.

W przypadku zatem niezłożenia zeznania o dochodzie, przyznanie ulgi z art. 27 ustawy o państwowym podatku dochodowym byłoby tylko wtedy niewłaściwe, gdyby władza wymiarowa, nie posiadając z urzędu odpowiednich danych, ani też danych dostarczonych przez płatnika mimo niezłożenia zeznania — przeprowadzała specjalne dochodzenia z urzędu dla stwierdzenia czy ulga się należy lub też nie i na podstawie wyniku tych dochodzeń przyznała ulgę.

2) Ulga z art. 27 ustawy o państwowym podatku dochodowym może być przyznana nawet w razie dokonania wymiaru podatku dochodowego na rzecz spadku wakującego (nieobjętego), jeżeli spadkodawca, głowa rodziny umarł z końcem roku operacyjnego względnie z początkiem roku podatkowego tak, że osiągał on dochody w roku, miarodajnym dla opodatkowania i ponosił wydatki na utrzymanie członków rodziny, wymiar jednak podatku następuje już na rzecz masy spadkowej. W tym wypadku przyznanie ulgi masie spadkowej nie nasuwa wątpliwości.

Pozostaje do rozstrzygnięcia kwestja przyznania ulgi z art. 27 ustawy w przypadkach, gdy chodzi o opodatkowanie dochodu osiąganego już przez masę spadkową. Biorąc pod uwagę fakt, że masa spadkowa reprezentuje prawa i obowiązki zmarłego do chwili podziału spadku, że intencją ustawodawcy było ulgowe traktowanie dochodów płatnika do 7.200 zł., o ile te dochody są obracane na utrzymanie większej ilości członków rodziny, że ustawa o podatku dochodowym nie zawiera wyraźnie odmiennego przepisu, Ministerstwo Skarbu jest zdania, że i w tym przypadku masie spadkowej przysługuje ulga z art. 27 ustawy, o ile z dochodów tej masy są faktycznie utrzymwani ci członkowie rodziny spadkodawcy, których w chwili śmierci utrzymywał zmarły podatnik.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 12554/2/34.

Warszawa, dnia 17 kwietnia 1934 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym i Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy)

przesyła do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

158.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 kwietnia 1934 r.

L. D. V. 10671/2/34

w sprawie opodatkowania podatkiem dochodowym wydatków reprezentacyjnych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

W związku z niejednolitą praktyką stosowaną przez władze wymiarowe przy opodatkowaniu podatkiem dochodowym, wydatków reprezentacyjnych, wyjaśnia się, co następuje:

Przy wymiarze podatku dochodowego dla osób prawnych opodatkowanych na zasadzie art. 21 ustawy o podatku dochodowym wydatki na reprezentację, poparte dowodami, z których wynika, że są one związane z osiągnięciem dochodu, należy zawsze uznawać za potrącalne przy wymiarze podatku dochodowego dla danej osoby prawnej i nie doliczać je do wynagrodzenia osób za pośrednictwem których były uskuteczniane te wydatki.

Jeżeli natomiast na uzasadnienie tych wydatków osoba prawna posiada jedynie pokwitowanie osób, do rąk których kwoty przeznaczone na reprezentację zostały wypłacone, bez rozliczenia się tych osób z otrzymanych kwot w sposób, któryby umożliwił ocenę tych wydatków w ramach art. 6 ustawy o podatku dochodowym, wówczas u osoby prawnej wydatki te będą również potrącalne, jako kwoty przeznaczone na uzupełnienie wynagrodzenia osób, którym zostały wypłacone z tem, że o ile chodzi o osoby wyższej administracji przedsiębiorstwa (członków zarządu, rad, komitetów nadzorczych, komisyj rewizyjnych) potrącalność tych kwot należy oceniać w ramach norm z art. 21 ustęp trzeci ustawy o podatku dochodowym. Rozliczenie, o którym wyżej mowa, nie koniecznie musi być poparte dowodami. Należy przyjąć je za wiarogodne i bez dowodów w przypadkach, kiedy rodzaj przedsiębiorstwa, charakter prowadzonych interesów, wysokość dokonanych obrotów i t. p. usprawiedliwiają wysokość dokonanych wydatków na reprezentację. Ustalenie pewnych norm dla potrącalności wydatków reprezentacyjnych nie jest możliwe. Każdy poszczególny przypadek powinien być indywidualnie oceniony, przy wzięciu pod uwagę przytoczonych wyżej przykładowo okoliczności, Zaznacza się przytem, że dopuszczalne jest również częściowe uznanie za potrącalne kwot, przeznaczonych na wydatki reprezentacyjne.

Kwoty uznane u osoby prawnej za potrącalne jako wydatki reprezentacyjne nie są uzupeł-

nieniem wynagrodzenia osób, do rąk których zostały wypłacone.

Natomiast kwoty, które przy wymiarze podatku dochodowego dla osoby prawnej nie zostały uznane za wydatki reprezentacyjne, podlegają opodatkowaniu według Działu II ustawy o podatku dochodowym, o ile nie są tantjemą w rozumieniu art. 18 ustawy o podatku dochodowym. W tym ostatnim przypadku podlegają specjalnemu podatkowi od tantjem według art. 25 ustawy.

W związku z powyższem wyjaśnieniem, zwraca się uwagę na postanowienie § 40 p. 2 przepisów wykonawczych do ustawy o państwowym podatku dochodowym w myśl których, władze skarbowe mogą, a nie muszą — w każdym przypadku żądać udowodnienia, jaka część wynagrodzenia przeznaczonego na koszta służbowe, została rzeczywiście zużyta na te koszta. W świetle powyższego przepisu żądanie w każdym przypadku dowodów byłoby niewłaściwe. Przepis ten należy mieć na uwadze przy ocenie wiarogodności rozliczeń, o których mowa w niniejszym okólniku.

Dyrektor Departamentu:
(—) W. Koszko.

159.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 kwietnia 1934 r.

L. D. VI. 3893/1/34.

w sprawie soli dla przemysłu rybnego.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W myśl dotychczas obowiązujących przepisów, a w szczególności rozporządzenia Ministrów Skarbu z dnia 19 lipca 1932 r. o obrocie solą (Dz. U. R. P. Nr. 65/609) i zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 2 6maja 1933 r. L. D. VI. 6425/1/33, ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr. 16 poz. 148 zezwolenia na nabycie soli nieskażonej po cenach soli przemysłowej dla przemysłu rybnego mogły być wydawane tylko do solenia śledzi oraz innych świeżych ryb i krabów morskich, a więc w celu utrwalenia tychże.

Natomiast w przypadkach dalszego przyrządzania ryb i krabów a w szczególności dla nadania im pewnego smaku, jak np. przy wędzeniu i marynowaniu użyta być mogła tylko sól jadalna sprzedawana po cenach normalnych.

W związku z tem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż postanowienia § 15 ust. 1 pkt. b) rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 17-go grudnia 1933 r. o obrocie solą (Dz. U. R. P. Nr. 102/795) zmieniły zasadniczo ten stan rzeczy, pozwalając na wydawanie przez urzędy skarbowe akcyz i monopolów zezwoleń na nabycie soli nieskażonej po cenie soli przemysłowej dla celów przemysłu rybnego bez ograniczeń, które były stosowane w ramach poprzednich przepisów, t. j. również do przyrządzania ryb i krabów dla nadania im pewnego smaku, a w szczególności także i do wędzenia i marynowania.

Wobec tego Ministerstwo Skarbu uchyla równocześnie postanowienia okólnika z dnia 26 maja 1933 r. L. D. VI. 6425/1/33 ogłoszonego w Dz. Urz. Min Sk. Nr. 16/148.

Po powyższem należy zawiadomić podległe Urzędy Skarbowe Akcyz i Monopolów Państwowych.

Za Kierownika Departamentu:
Naczelnik Wydziału:
(—) Zaremba.

160.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

L. D. VI. 10641/1/33.

dnia 23 kwietnia 1934 r.

W sprawie zwrotu równowartości za skonfiskowane wyroby tytoniowe, które uległy przeróbce w zakładach P. M. T.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Na zapytanie jednej z Izb Skarbowych, jak należy postępować przy dokonywaniu na zasadzie prawomocnego wyroku władz skarbowych lub sądowych zwrotu równowartości za skonfiskowane wyroby tytoniowe, które uległy w międzyczasie przeróbce w zakładach Polskiego Monopolu Tytoniowego, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

W myśl instrukcji z dn. 23 listopada 1926 r. w sprawie postępowania ze skonfiskowanemi przedmiotami monopolu tytoniowego (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 32 poz. 349) w przypadku zajęcia przez organa kontroli skarbowej artykułów tytoniowych, niedopuszczonych do sprzedaży na obszarze Państwa lub też wyrobów monopolowych, objętych cennikiem, lecz uszkodzonych lub zepsutych, wyroby te przekazywane są najbliższemu Zakładowi wzgl. Fabryce Polskiego Monopolu Tytoniowego, które je zużytkowują do własnych celów fabrykacyjnych.

Przekazane wyroby tytoniowe — wedle powołanej instrukcji podlegają podwójnemu oszacowaniu:

1) odnośnie ich wartości handlowej, t. j. wartości jaką przedstawiałyby w obiegu handlowym dla celów postępowania karnego, oraz

2) odnośnie ich wartości fabrykacyjnej, t. j. przydatności tych wyrobów dla przeróbki na gotowe wyroby monopolowe.

Przedsiębiorstwo „Polski Monopol Tytoniowy" zużytkowując przekazane mu wyroby występuje w roli nabywcy od Skarbu Państwa materjału tytoniowego, który jako mający być poddany ponownej przeróbce przedstawia wartość jedynie surowca, dodawanego do właściwych mieszanek tytoniowych. Z tego też względu „Polski Monopol Tytoniowy" opłaca za ten surowiec tylko wartość fabrykacyjną przyjętego materjału, uiszczając odnośną należność na rachunek właściwej Izby Skarbowej na dział V § 13 budżetu dochodów Ministerstwa Skarbu „Dochód z konfiskat tytoniowych".

Zdarza się jednak czasem, że z powodu umorzenia sprawy karnej skarbowej wzgl. uchylenia przez sąd konfiskaty zachodzi konieczność zwrotu stronie równowartości zajętych wyrobów tytoniowych, które w międzyczasie uległy przeróbce w zakładach Polskiego Monopolu Tytoniowego. W tych przypadkach — jak to już Ministerstwo Skarbu w okólniku z dnia 27 czerwca 1929 r. L. 19483/IV/2/D. P. M. T. zarządziło — następuje zwrot równowartości handlowej tych wyrobów Odnośną należność wypłacać należy w sposób następujący:

1) o ile wypłata następuje w tym samym okresie budżetowym, w którym zarachowana została wpłata przekazanej przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego kwoty za przerobione wyroby — z Działu V § 13 budżetu dochodów Ministerstwa Skarbu, przyczem w razie gdy kwota wypłaty przewyższa kwotę wpłaty — różnicę wypłaca się z kredytów działu V § 11 budżetu wydatków Ministerstwa Skarbu;

2) o ile wypłata następuje w późniejszych okresach budżetowych, aniżeli okres, w którym została zarachowana wpłata przekazanej przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego kwoty — zwrot równowartości handlowej wyrobów następuje w całości z działu V § 11 budżetu wydatków Ministerstwa Skarbu.

Za Kierownika Departamentu:
Naczelnik Wydziału:
(—) Zaremba.

161.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 kwietnia 1934 r.

L. D. VI. 4414/1/34

w sprawie sporządzenia wykazów zakładów, prowadzenie których wymaga specjalnych zezwoleń Ministerstwa Skarbu.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Szereg zakładów wyrobu, oczyszczania, odwadniania oraz przerobu spirytusu a zwłaszcza gorzelń, czynnych przed wejściem w życie obecnie obowiązujących przepisów, nie posiada odpowiednich dokumentów koncesyjnych.

W celu uporządkowania tej sprawy i ewentualnego wydania takim zakładom odpowiednich zezwoleń, o ile brak tych zezwoleń wynikałby jedynie stąd, iż poprzednio obowiązujące przepisy lub praktyka władz skarbowych nie określały wyraźnie obowiązku uzyskania nowego dokumentu koncesyjnego w pewnych przypadkach, jak np. zmiana osoby koncesjonarjusza, wydzierżawienie danego zakładu i t. p, Ministerstwo Skarbu poleca Izbom Skarbowym (Urzędowi) sprawdzić czy i które z zakładów wyrobu, oczyszczania, odwadniania lub przerobu spirytusu są prowadzone bez odpowiednich dokumentów koncesyjnych, wydanych na imię osoby prowadzącej obecnie dany zakład i sporządzić następnie odpowiednie wykazy, ujęte według grup poszczególnych zakładów, a mianowicie:

a) gorzelń rolniczych, przemysłowych, owocowych i pejsachowych;

b) zakładów oczyszczania (t. zw. rektyfikacji samoistnych, jak i oddziałów rektyfikacyjnych) oraz zakładów odwadniania;

c) zakładów wyrobu wódek gatunkowych;

d) zakładów wyrobu octu i

e) zakładów magazynowania spirytusu (wolnych składów typu A i B).

Wykazy należy sporządzić według załączonego wzoru i nadesłać Ministerstwu w następujących terminach:

a) Izby Skarbowe: w Wilnie, Łucku, Brześciu n/B., Nowogródku, Białymstoku, Krakowie i Urząd Wojewódzki Śląski, Wydział Skarbowy w Katowicach — do 1-go lipca b. r.;

b) Izby Skarbowe: w Warszawie (Grodzka i Okręgowa), Łodzi, Lublinie, Kielcach i we Lwowie (Izba I i II) — do 1 sierpnia b. r.;

c) Izby Skarbowe w Poznaniu i Grudziądzu do 1 września b. r.

W omawianych wykazach należy podać też zakłady, posiadające zezwolenia, z podaniem daty i liczby wydania tych dokumentów.

Przy sporządzaniu wykazów nie należy żądać od zainteresowanych składania jakichkolwiek podań, a jedynie w razie braku potrzebnych dokumentów należy zażądać ich dostarczenia i to po wyczerpaniu wszystkich potrzebnych danych, będących w posiadaniu władz skarbowych (akta weryfikacyjne i t. p.).

Wkońcu Ministerstwo Skarbu nadmienia, iż z tytułu przeprowadzanej w myśl niniejszego zarządzenia rewizji zezwoleń nie należy wydawać jakichkolwiek zarządzeń, mogących powodować wstrzymanie ruchu istniejących obecnie zakładów, o ile zakłady te były czynne dotychczas za wiedzą władz skarbowych, a to do czasu odpowiedniej decyzji Ministerstwa Skarbu.

Załącznik.

Za Kierownika Departamentu:
(—) *Zaremba*
Naczelnik Wydziału

Załącznik do L. D. VI. 4414/1/34.

Nazwisko i imię osoby fizycznej lub firma osoby prawnej)w/g rejestru handlowego), będącej obecnie przedsiębiorcą danego zakładu oraz siedzibę zakładu	Charakter osoby przedsiębiorcy (właściciel, dzierżawca, zarządca przymusowy i t. p.)	O ile przedsiębiorca nie jest właścicielem, należy podać nazwisko i imię właściciela	Czy w stosunku do osoby wymienionej w rub. 1 zachodzą przeszkody z tytułu przepisów § 51 i o ile tak, to jakie	Zakład czynny był ostatnio w kampanjach i względnie latach	O ile przedsiębiorca posiada dokument konces., podać liczbę i datę oraz urząd, który dokument ten wydał	Wniosek co do ewentualnego wydania zezwolenia	U W A G I
1	2	3	4	5	6	7	8
A Zakłady nieposiadające dokumentów koncesyjnych.							
B. Zakłady posiadające dokumenty koncesyjne.							

U W A G I: 1. W rubryce 5 w stosunku do zakładów wyrobu spirytusu należy podać, w której z kampanji 1930/31, 1931/32 i 1932/33 gorzelnia była czynna, względnie nieczynna, w stosunku zaś do innych zakładów należy podać te dane odnośnie do 1932 i 1933 roku.

2. W rubryce „Wniosek" należy krótko podać, iż Izba Skarbowa oświadcza się za wydaniem zezwolenia, co będzie przez Ministerstwo Skarbu rozumiane, iż brak dokumentu koncesyjnego ma jedynie charakter porządkowy, wynikający z powodów, o których mowa w okólniku, bądź wskazać, że Izba oświadcza się przeciwko wydaniu zezwolenia, przyczem wnioski negatywne powinny być osobno odpowiednio uzasadnione.

162.

WYKŁADNIA USTAWY
o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413). r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, 842).

405 (art. 82 i 84). W przypadku konkretnym zostało sporządzone pismo, podpisane przez osobę A, uwierzytielnone notarjalnie (w 1930 r. na obszarze b. dzielnicy austrjackej), w którem osoba ta oświadczyła, iż osoba B otwarła osobie A kredyt w wysokości 1.056.00 złotych, którego urzeczywistnienie nastąpi „drogą udzielania pożyczek, kredytów wekslowych i w inny sposób". Zarazem osoba A ustanowiła na swej nieruchomości na rzecz osoby B „hipotekę kaucyjną w wysokości 1.056.000 zł. na zabezpieczenie wszystkich wierzytelności osoby B. wynikających z kredytów wyżej określonych bądź już udzielonych, bądź tych, które w przyszłości udzielone zostaną". Strona podała urzędowi skarbowemu, że w dniu sporządzenia pisma, o którem mowa, już istniejące wierzytelności osoby B wobec osoby A, powstałe w ramach stosunku kredytowego, którego istnienie stwierdza owo pismo, wynosiły — 526.331 zł.

Najwyższy Trybynał Administracyjny wyrokiem z dnia 10-go stycznia 1934 r. L. Rej. 3652/31, oddalił jako nieuzasadnioną skargę na orzeczenie, którem został utrzymany wymiar opłaty stemplowej, polegający na zastosowaniu do kwoty 526.331 zł. stawki 0.5%, przewidzianej w art. 84 u. o s. oraz na zastosowaniu stawki o 0.1%, przewidzianej w art. 82 u. o. s., do reszty sumy „hipoteki kaucyjnej", t. j. do kwoty 529.669 zł.

Najwyższy Trybunał Administracyjny ustalił: 1) że pismo, o którem mowa, jakkolwiek podpisane tylko przez osobę A, należy uważać za przewidziane w art. 82 i 84 pismo, stwierdzające umowę o ustanowienie hipoteki: wynika to z okoliczności, że pismo zostało uwierzytelnione notarjalnie oraz z ustępu drugiego art. 1 u. o. s., 2) że przez kaucję w rozumieniu art. 82 należy rozumieć zastaw lub hipotekę dla wierzytelności, które dopiero w przyszłość powstać mogą, lecz nie muszą i których wysokość jest niewiadoma (L. D. V. 11982/5/34).

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie został skradziony kwitarjusz sekwestratorski Serji E z nieużytemi pokwitowaniami od Nr 925481 do Nr. 925500 włącznie oraz tytuły wykonawcze z numerami ewidencji:
„S" 3558, 9753, 6859, 7367, 9935, 8307, 8327, 6233, 9426, 8275, 8260, 11029, 6825;
„R" 8413, 2943, 8478, 2150, 3998, 8568, 7497, 6120, 6116, 5980, 5710, 3085, 2153, 1460 i 822.

Ministerstwo Skarbu unieważnia powyższe blankiety pokwitowań oraz tytuły wykonawcze.

W Nr. 29 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dn. 9 kwietnia 1934 r. pod poz. 246 ogłoszone zostało rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 23 marca 1934 r. o sposobie wykonywania kontroli wysokości odsetek płaconych przez spółdzielnie kredytowe od wkładów i innych lokat pieniężnych.

Rozporządzenie to w § 2 zobowiązuje spółdzielnie, przyjmujące wkłady i inne lokaty pieniężne na oprocentowanie, do sporządzania z końcem każdego kwartału kalendarzowego wykazów, według ustalonego wzoru, obejmujących stoję procentu płaconego od wkładów i innych lokat pieniężnych, oraz do przedstawiania tych wykazów Radzie Spółdzielczej w ciągu pierwszych dni 16 następnego kwartału.

W związku z tem Rada Spółdzielcza przy Ministerstwie Skarbu podaje do wiadomości zainteresowanych spółdzielni, że potrzebny wzór wykazu można otrzymać w Biurze Rady Spółdzielczej (Warszawa, ul. Rymarska 5) po zgłoszeniu adresu spółdzielni.

Ministerstwo Skarbu podaej do wiadomości, że zaginęły lub zostały skradzione:

1) w okręgu Izby Skarbowej w Lublinie (Włodawie) kwitarjusze sekwestratorskie zawierające niezużyte pokwitowania:

1-szy Serja H. od Nr. 287201 do Nr. 287300.
2 g Serja SG. od Nr. 307801 do Nr. 307900.
3-ci Serja SG. od Nr. 307484 do Nr. 307500,

2) w okręgu Izby Skarbowej w Poznaniu (Gostyniu) kwitarjusz: zawierający blankiety od Nr. Nr. 623101 do Nr. 623200, przyczem blankiety od Nr. 623136 do Nr. 623200 włącznie były niewypełnione,

3) w okręgu Izby Skarbowej Okręgowej w Warszawie (Grodzisku Mazowieckim) blankiety pokwitowań Nr. Nr.. 13096 do 130100 z kwitarjusza Serji „F".

Ministerstwo Skarbu unieważnia powyższe dowody i blankiety.